

✦ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 17. АПРИЛ 2022. БРОЈ 137. ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА Храма • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UC...) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА ШЕСТА ПОСТА – ЦВЕТНА УЛАЗАК ГОСПОДА ИСУСА ХРИСТА У ЈЕРУСАЛИМ - ЦВЕТИ	Глас 2. Јутрење: Јеванђеље Мт. 21,1-11;15-17 Литургија: Апостол Фил. 4,4-9; Јеванђеље Јн. 12,1-18
ВЕЛИКА СРЕДА, 20. АПРИЛ	СВЕТА ТАЈНА ЈЕЛЕОСВЕЋЕЊА 19ч У КАРУМ ДАУНСУ
ВЕЛИКИ ЧЕТВРТАК, 21. АПРИЛ	ЛИТУРГИЈА 10ч ∞ ВЕЛИКО БДЕНИЈЕ 18ч (ЧИТАЊЕ 12 ЈЕВАНЂЕЉА)
ВЕЛИКИ ПЕТАК, 22. АПРИЛ	ЦАРСКИ ЧАСОВИ 8ч ∞ ВЕЛИКО ВЕЧЕРЊЕ И СТАТИЈЕ (ИЗНОШЕЊЕ ПЛАШТАНИЦЕ) 19ч
СУБОТА, 23. АПРИЛ	ЛИТУРГИЈА 19ч ∞ ВАСКРШЊЕ ЈУТРЕЊЕ 23:30ч СЛУЖИ ВЛАДИКА СИЛУАН
НЕДЕЉА, 24. АПРИЛ ВАСКРСЕЊЕ ГОСПОДА ИСУСА ХРИСТА ВАСКРС	СВЕТА АРХИЈЕРЕЈСКА ЛИТУРГИЈА 10ч ∞ СЛУЖИ ВЛАДИКА СИЛУАН
У ЦРКВИ НЕМА ПАНДЕМИЈСКИХ ОГРАНИЧЕЊА НИТИ ЈЕ ОБАВЕЗНО БИТИ ВАКЦИНИСАН.	

УЛАЗАК ГОСПОДА ИСУСА ХРИСТА У ЈЕРУСАЛИМ – ЦВЕТИ

Данас се празнује улазак Христос у Јерусалим – Цвети (грч: *Η Είσοδος του Χριστού στα Ιεροσόλυμα*), покретни празник који се слави сутрадан по васкрсењу Лазаревом, тј. Лазаревој суботи (Врбица), шесте недеље Великог поста и недељу дана пред Васкрс.

Установљен у Јерусалиму крајем IV века за успомену на последњи, царски и свечани улазак Господа Исуса Христа у свети град Јерусалим, јашући на магарету, шест дана пре Пасхе (*Мт 21,1-10; Јн 12,12-18*). Том приликом народ Га је дочекао као Цара, простирући своје хаљине и гранчице дрвећа, носећи у рукама палмове гранчице.

Тога дана је Исус Христос, праћен својим ученицима и мноштвом народа, кренуо из села Витиније у

Јерусалим. Дошавши до села Витфага, у подножју Маслинске горе, рече двојници ученика: „Идите у село које је пред вама, и одмах ћете наћи магарицу привезану и магаре с њом; одрешите је и доведите, И ако вам ко год шта рекне, кажите: требају Господу! – и одмах ће их дати“. Ученици урадише како им је Христос заповедио, и кад доведоше магаре, Он га узјаха и на њему крете у Јерусалим.

Глас да долази Спаситељ, онај што је васкрсао Лазара, брзо се

раширио и мноштво народа Му се придружило. Једни су га сусретали с палминим гранчицама у руци, други су бацали своје хаљине на пут куда ће проћи, трећи су резали гранчице од дрвета и бацали на пут. Када Исус Христос изиђе на Маслинску гору, они који га пратише повикаше: „Осана Сину Давидовом! Благословен који иде у име Господње, цар Израилев!“

Али Исус је целим путем био жалостан, и кад силазаше низ гору, он баци поглед на Јерусалим у долини, заплака се и рече: „О, Јерусалиме! Кад би ти знао, особито у овај дан, шта је за срећу твоју; али је сад сакривено од твојих очију. Јер ће доћи дани да ће те опколити непријатељи твоји са свих страна, и разбиће тебе и децу твоју и неће оставити у теби камен на камену за

то што ниси познао време у које си похођен“.

Све се то дешавало пред празник Пасхе, па се у Јерусалиму беше сакупило света из многих крајева. Угледавши Исусов улазак у Јерусалим, многи се запиташе: „Ко је то?“, а из гомиле народа одговорише: „Исус, пророк из Назарета Галилејског“. Потом Христос уђе у храм, где су били кљаси и сакати, смилова се на њих и све их исцели. Међу народом и децом

завлада велико одушевљење, те му клицаху: „Осана, Сину Давидовом, Цару Израилском!“ Слушајући то, приђоше Му неки фарисеји, па му рекоше: „Чујеш ли то што ови говоре?“, нашта им он одговори: „Зар нисте никада читали: из уста мале деце и одојчади, начинио си себи хвалу“.

Целог дана је Исус Христос држао проповеди у храму, а увече се са својим ученицима вратио у Витинију.

Канон за овај празник написао је Косма Мелод - Јерусалимљанин (средином VIII века). Овај канон сматра се најлепшим каноном овог врсног песника. Догађај Христовог уласка у Јерусалим, на икони се представља како Христос јаше на магарету, а прате Га ученици, док народ простире своје хаљине и баца гранчице на пут.

Саж̃ СПЦ

РАДУЈТЕ СЕ СВУДА У ГОСПОДУ

(Фил. 4, 4-9)

РАДУЈТЕ СЕ СВУДА У ГОСПОДУ,
И ОПЕТ ВЕЛИМ: РАДУЈТЕ СЕ!
(Фил. 4, 4)

Као што је доброта у Богу и од Бога, као што је љубав у Богу и од Бога и као што је свака врлина у Богу и од Бога, тако је исто и права радост у Богу и од Бога. Зато и Апостол Павле, у посланици Филиплџанима, ово наглашава: „Радујте се свуда у Господу, и опет велим: радујте се“. Заиста, увек је потребно радовати се у Господу. А како се то остварује? Како се то ми радујемо у Господу? Радост наша у Господу бива сваки пут, или у свако време, када учинимо нешто добро и корисно. Када у име Божије помогнемо невољнику. Када, Бога ради, дамо милостињу, обиђемо болесника или затвореника, обучемо онога коме је одећа потребна итд. Радујемо се у Господу и кад Га дочекујемо раширених срдаца у храму или у приватној молитви, када се ослањамо на Његову моћну десницу, када изговарамо молитву: „Дођи и усели се у нас и очисти нас и спаси Благих душе наше“.

А шта је награда за радост у Господу? Апостол одговара и на то питање. „И мир Божји, који превазилази сваки ум, сачуваће срца ваша и мисли ваше у Христосу Исусу“ (Фил. 4, 7). Директна, дакле, последица радости у

Господу је мир Божји у Исусу Христу. Тај мир даје снагу, скупља мисли и ствара позитивне идеје, одагнава расејаност и чини да духовно растемо. У ствари, имајући мир у Исусу Христу, ми живимо у Исусу Христу и Христом. Та спојивост наша са Богом чини да смо обожени и даје наду на спасење. Међутим, не треба заборавити да нас Бог не обожава без наше жеље и нашег учешћа. Св. отац Јустин Ђелијски каже да: „Без шрудга човека, благодати Божија остџаје бесџлогна у човеку. Само је шрудга оџлођује. Само сарадња благодати Божије и воље човекове израђује освеђење, сџасење, обожење, охристџовљење човека“. То је исправно поимање Бога и нашега односа са Њим.

На данашњи дан пред наше духовне очи излази слика славног дочека Господа Исуса Христа од стране Јерусалимљана. Општа радост захватила је масе јерусалимске, људе свих узраста, који су изашли у сусрет Ономе Који је на скроман начин улазио у град Давидов. Улазио је скромно Цар да би нас научио скромности. Његов, на изглед скроман, улазак у Јерусалим, бива награђен невиђеним призором. Ова скромност бива прикривена чињеницом да маса света са песмом и усклицима, са тим даром добијеним од Творца, слави Онога који је достојан славе.

„Благословен који долази у име Господње, Осана на висинама“, чула се спонтана песма ове непрегледне масе света. Има ли сумње, за нас, да су се ови људи „радовали у Господу“? Наравно да нема. Када човек раширених руку изађе у сусрет Богу и поздравља Га, позивајући Га да дође у његову средину, у његово срце и душу, тај се човек, по речима Апостола Павла, радује у Господу.

Сваке године ми славимо овај значајан догађај из живота Спаситеља на земљи да бисмо, између осталог, себе опоменули на потребу величанственог дочека Бога. На чињеницу да, за нас, сваки позив Богу да уђе у дом наш, постаје сличан дочеку Господа у Јерусалиму. Нашој одлуци да призовемо име Божије, у свакој прилици, радују се и људи, и наше окружење али и сам Бог. Међутим, има још један значајан разлог због кога славимо Улазак Господа у Јерусалим. Свакако, због тога да нас опомиње на грешку коју су учинили Јерусалимљани после овог славног дочека. Они су Господа дочекали као Цара, а само неколико дана после, у сличном одушевљењу, узвикивали су оне трагичне речи: „Распни Га! Распни Га!“.

Пошто је, како се многи слажу, „историја учитељица живота“, потребно је да учимо из примера који су се десили у прошлости. Ово

због тога да не направимо сличне грешке. На данашњи дан треба да размишљамо и о величанственом дочеку Господа, Који је, нема сумње, загрејао срца становника града Јерусалима, кроз своју проповед, кроз чињење чуда и, свакако, својом божанском моћи, али, у исто време, неопходно је потребно размишљати о недељи која следи. О страшном греху који је човек учинио, осудивши свога Створитеља, о Христовом крсном страдању. Ова наша размишљања, потпомогнута молитвом и строгим постом ових дана, помоћи ће да и сами не западнемо у кризу и, не дај Боже, кроз своју непромишљеност и немоћ, осудимо Бога на поновно страдање. Сви Свети Оци се слажу да ми, кроз сопствени грех, увек изнова разапињемо Господа на крст.

Господе Исусе Христе, Сине Божији, помози нам да разумемо речи Св. Апостола Павла, којима нас позива да се радујемо у Господу, како бисмо што успешније и достојније припремили себе за Твој улазак у срца наша, као и да у потпуности разумемо значај Твога славног уласка у Јерусалим и страдања на крсту за род људски. Амин.

*Проша Милораг Лончар
(Чикаго 2002)*

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ: ИЗ ЈЕРУСАЛИМА НА ВЕЛИКИ ПЕТАК

Освануо је спомен дан највећег злочина, што га је сунце видело на земљи. Дан страха и стида за савест људску до краја времена. Обичај је за поклонице, да тога дана прођу ногама и мислима Пут Бога. То је пут којим је Господ под крстом ходио на Голготу. Кренули смо из Гетсиманије па на више. Свртали смо у дом Јоакима и Ане, родитеља Родитељке. Мислили смо на њу, мајку великога бола. Да ли је

она била у оној грозној поворци? Није. Видећемо доцније.

Палата Пилатова. Као да газимо по пепелу угашеног вулкана. Но огањ страсти и смрад неправде још се осећа. Ту је Учитељ Правде суђен и осуђен. Ту је Човек Невиности бичеван од безаконика. Није било на Њему ни једног каиша здраве коже. Јевреји су се били потрудили претходне ноћи, да тога не буде. И римски војници су бичевима само удубљивали исте ране на истом телу. Они који уче римско право и римске законе треба да дођу на ово место, да би се за увек згнушали над том нечовечном трулежи.

*Фреска распјећа Христовој,
манастир Дечани*

Место где је Господ пао под крстом. Како да не падне? Тешко је било носити и ћутање кроз целу ноћ пуну лажних оптужаба, клевета и кривоклетника, а камоли сав смрад пљувачки на лицу и онолико рана колико је Он добрих дела учинио људима. О Господе, кам да смо ми били ту и тада: да прихватимо крст Твој, и Тебе да подигнемо на руке своје и понесемо! Тако смо ми мислили лијући сузе по овом Путу Бола, који би се претворио у Реку Бола, кад би све изливене

хришћанске сузе провриле из њега. Благо Симону из Киринаје, кога је блага судба нанела ту тога дана, да узме крст Господњи на себе и олакша муке онеме који се мучио за све људе.

Пред кућом свете Веронике. Са прозора своје куће спазила је Вероника ужасни спровод. Унакажено лице Христово, изазвало је сажаљење у њеном девојачком срцу. То није више личило на лице човечје него пре на парче платна упрљаног од смешане крви, пљувачке, зноја и прашине. Сажали се девојка; истрча пред осуђеника и чистом марамом обриса му лице. Ћутљиви мученик не може да јој каже хвала, али јој на други начин награди ту услугу: на оној марами остаде слика лица Христова.

Ево нас сад на месту где се сусрела Богородица са Сином. Тражећи Га тамо амо она је искрсла из једне споредне улице и наједанпут се нашла лицем у лице са Њим. Једва Га је познала. Зар је она родила То? Ту велику рану у величини човека? Но од те Ране исцели се затровани род човечји. Ништа јој није рекао. Ништа Му није рекла. Али су се душе њихове разумеле и поздравиле. Чедо моје, јецала је душа мајчина, пролеће моје красно, како ишчезе красота твоја!

Најзад, ту смо. Пред крвавом стеном. Пред Голготом. Подне је. Тачно време кад је дигнут на крст. Куцање чекића одјекује у душама нашим. Ту смо стајали до три сата по подне, душе наше у подножју крста Његовог; ах, нека их купа крв Његова! У три сата Он је издахнуо. У том часу природа се узбунила против злочина људског: земља се затресла, стене попуцале, сунце покрило црном марамом лице своје.

Само васкрсење могло је наградити оволико страдање. Само се васкрсом Христовим може природа и наша савест умирити.

Извор: Митрополија ЦП

GHETTO CHRISTIANITY

IMPOVERISHED INSTITUTIONAL CHRISTIANITY AND THE RISE OF ISLAM IN THE WEST

The cure for the societal, political and demographic decline in Nordic and European countries is not to be found in nationalistic racism, nor in war against foreigners. The cure for all that ails the western world is a return to piety and fear of God. Spiritual decline has led to the total meltdown of societies that were previously rooted in the Christian faith. What remains of Christianity has been turned into a spiritual ghetto, where ethnic preservation and tradition have replaced the Power of the Imperishable, which is a life in Christ.

Until we in the western world bow our heads in humble repentance before God and restore the source of Western Civilization, Christianity, our world is lost. Attacking foreigners and Muslims will only quicken the end of our culture and societal institutions, for the basis of our very existence must be centred in the power of our life in Christ. In Jesus we can do anything. Violence against people of different ethnic and religious backgrounds is a terrible insult to the teachings of the Prince of Peace, Jesus Christ, who came to save the whole world.

The apostles entered a pagan world and transformed it because they were empowered by the Holy Spirit. They did not remain in an institutional ghetto of religiosity, but went into all the world with the good news of Jesus Christ. It was the essence of this faith that transformed the western world, and it is this essence that can do it again.

What a wonderful world it would be if we lived our lives in total commitment to Jesus and giving witness to our neighbours of the sanctifying and transformational power that can be had in a life in Christ. Rather than fear immigrants of a different faith

and race, let us reach out in love, welcoming them into hearts centered in Jesus Christ and devoid of institutional dryness.

Orthodoxy must be vibrant in her evangelical zeal. It is not the Church that is at fault, nor the liturgical worship and dogma of the Church that are in need of change, but rather the hearts and minds of her people. This can only be done with a renewed commitment to the Lord and the living out of an authentic and transformational Christianity that is truly the center of our daily living.

How attractive this Christianity would be to our immigrant neighbours if they could see the love we have for them. Radical Islam within our borders could be diffused if these new immigrants could see the love of Christ in the way we welcomed them. Instead of fearing them, let us reach out as missionaries, inviting them into the life of the Church that has changed us.

*With love in Christ,
Abbot Tryphon*

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 17. АПРИЛ

КОЈИ ПОБЈЕДИ ДАЋУ МУ ДА СЈЕДИ СА МНОМ НА ПРИЈЕСТОЛУ МОЈЕМУ (ОТКР. 3, 21)

То је, браћо, обећање Христа, Победиоца ђавола, греха и смрти.

Но и ђаво, и грех, и смрт јачи су од човека – ко их може победити? Нико осим Христа, и оних који чврсто стану уз Христа и с Његовим оружјем ступе у борбу.

Ђаво је стар као свет, и старији још од света. Како може човек, чији се век мери педљу, победити онога који се многе хиљаде година учи борби против људи? Како ће један смртан створ савладати сва ђаволска искушења, чији број износи колико и број зла на земљи? Никако, ако не зна, да Господ Исус

победи три главне врсте ђаволских искушења на гори високој. И никако, ако човек не стане чврсто уз Христа, старијег од времена и моћнији од свих ангела, злих и добрих.

Грех је стар као ђаво. Како може човек, чији се век мери педљу, избећи грех, који се као заразна болест и зао мирис преноси с колена на колена и с човека на човека од кад човек постоји на овој и оваквој земљи? Никако, ако не зна да је постојао један Човек, један једини, који не згреши, ни у рођењу ни по рођењу, Богочовек Исус Христ, који смерношћу Свога човечанства и огњем Свога божанства скруши грех на Крсту. И никако, ако човек не стане чврсто уз Христа, старијег од греха и моћнијих од свих сејача и носиоца греха.

Смрт је стара као човек, истерана из Раја. Како може човек, чији се век мери педљу, победити смрт на овоме гробљу светскоме? Никако, ако не призна силу Крста и страдање Христово, и истинитост васкрсења Његово из гроба. Нико ако не стане чврсто уз Христа, свемоћног победиоца смрти.

О каква красна награда онима који победе! Они ће седети увенчани венцима славе на престољу највећег победиоца на небу и на земљи. Њему нека је слава и хвала вавек. Амин.

*Св. Николај Велимировић
Приредио Милош Ристић*

ВЛАДИКА СИЛУАН У НАШЕМ ХРАМУ

Владика Силуан ће служити у нашем храму најрадосније васкрсне службе – Васкршње Јутрење у суботу, 23. априла са почетком у 23:30, као и Свету архијерејску Литургију сутрадан на Васкрс, у недељу 24. априла у 10ч. Позивамо све вернике у Мелбурну да се окупимо у нашем саборном храму и заједно дочекамо Христову победу над смрћу са нашим пастиром. Добро нам дошао, Преосвећени Владико!